

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrùm quæuis natura possit diuina virtute hypostaticè assumi in
persona diuina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

45
QVÆSTIO QVARTA.

De modo Vnionis ex parte naturæ assumptæ.

In Sex Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum natura humana fuerit magis assumptibilis à Filio Dei, quam qualibet alia?

Respondetur; Magis consentaneum fuit vt natura humana assumeretur à Filio, quam aliqua alia, nempe quam angelica, vel irrationalis. Patet, quia in natura humana inuenitur dignitas, cum sit imago Dei potens attingere immediatè ipsum Deum per cognitionem & amorem. Inuenitur etiam necessitas, cum sit infecta per peccatum, & quidem alienum. In naturâ verò irrationali, quæ humanâ est inferior, non inuenitur dignitas idonea assumptioni; cum non sit imago Dei, nec valeat vllò modo per suas operationes Deum attingere. In angelicâ autem, quæ humanâ est superior, inuenitur quidè dignitas, nulla tamen necessitas. Boni enim Angeli non egent; mali autem statim post peccatum sunt damnati, ac proinde remedij incapaces; ergo conueniens erat solam humanam assumi.

Ob maiorem humanam naturam dignitatem & necessitatem.

DVBIVM I.

Vtrum quæuis natura possit diuinâ virtute hypostaticè assumi à personâ diuinâ?

Sunt tres sententiæ: Prima est, omnem naturam corporalem posse assumi: purè autem spirituales, qualis est angelica nõ posse. Refert hanc D. Thomas ad 3. & videtur esse Alberti in 3. dist. 2. art. 2. Ratio est, Quia in natura spiritali nullo modo distinguuntur natura & suppositum: ergo natura non potest magis assumi, quam suppositum. Secunda est, omnem naturam rationalem, etiam Angelicam assumi posse; nullam autem irrationalem. Ita Alexander Alensis 3. parte q. 11. memb. 1. & q. 12. memb. 1. Cuius fundamentum est, quia existimat naturam non posse assumi, nisi interuentu gratiæ habitualis, cuius non est capax natura irrationalis. Ita docet quæst. 7. memb. 2. In eadem sententia est Henricus Quodlib. 31. & Dionysius Carthusianus in 3. dist. 2. q. 2. & 4. Et Picus Mirandula in apologia pro nongentis Conclusionibus, in defensione quartæ conclusionis. Tertia est, omnem absolute naturam creatâ posse hypostaticè assumi. Pro qua

Tres sententia.

1. Alberti.

2. Alensis.

3. Verior.

3. Potest assumi natura Angelica.

lis, mansit vnita Verbo in triduo mortis: cur ergo non possit Angelis vniri? Denique, Probatum allatâ ratione ex fundamento contrario: In Angelis distinguitur natura à supposito ex parte rei, vel saltem suppositum includit negationem, quam non includit natura, iuxta Scotum, Occamum, Gabriel. &c: ergo natura potest separari à suâ ratione hypostaticâ, & alteri hypostasi inferri.

Dices, Ratio hypostatica necessariò sequitur *Obiectio.* ex naturâ in ipso momento creationis nostræ: ergo si tollatur, peribit natura. Respondeo, si natura Angelica in ipsa creatione assumatur, facile poterit eius personalitas impediri, ne ex natura actû dimanet (quod fiet, non præbendo naturæ concursus primæ causæ necessariû ad illius modij productionem; vel certè naturæ vim anticipando per vnionem alterius personæ) sicuti impeditur in assumptione naturæ humanæ; licet alioquin necessariò sequeretur. Si autem assumeretur post creationem, tunc propria quidem illius personalitas deberet aboleri (quod fieret retrahendo influxum conseruatiuum) non tamen idcirco ipsa natura periret; sed tantummodò modum subsistendi mutaret: cum enim antea existeret in se ipsa, nunc existeret in persona aliena: Sicut accidens non corrumpitur in Eucharistiâ dum incipit per se existere, quod antea existeret in alio; sed duntaxat modum existendi mutat.

Solutur.

Etiam assumi potest natura irrationalis & inanimata.

Dico Secundò, Non est absolue impossibile vt Deus hypostaticè assumat quamuis naturam substantialem, etiam irrationalem & inanimam. Est communior Doctorum in 3. dist. 2. Scoti, Occami, Durandi.

Probatum Primò, Cum multi hæretici senserint Christum assumpsisse corpus æthereum, vt Valentiniiani, Gnostici, tamen à Patribus non refutantur ob impossibilitatem. Imò August. lib. de vera religione cap. 16. expressè dicit, Dei Verbum potuisse assumere corpus æthereum, ad nostrorum aspectuum tolerantiam temperatum.

Probatum Secundò, Quia corpus Christi exanime in triduo mortis fuit vnitum Verbo diuino: ergo natura inanima potest assumi.

Inanime corpus Christi fuit vnitum Verbo.

Respondet Alexander, Corpus illud habuisse quandam impressionem ab animâ relictam, ratione cuius erat vnitum animæ separatæ, & per animam Verbo. Sed contrâ. Primò, nulla talis impressio in corpore mortuo relinquatur, vt satis patet ex Philosophia. Et quamuis maneat aliqua dispositio, illa tamen non faciunt naturam capacem assumptionis, etsi ad quandam decentiam conferant. Nam hæ dispositiones sunt accidentia: aptitudo autem assumptionis, est intrinseca & substantialis conditio, immediatè fundata in ipsa essentia rei: nam vnio debet fieri immediatè ad essentiam naturæ assumptæ. Deinde, sequeretur Verbum fuisse tantummodò extrinsecè vnitum carni in illo triduo; nempe quia erat vnitum animæ habenti

Responsio Alensis.

Refellitur.

mæ habenti ordinem & affectum ad corpus: atqui certum est fuisse intrinsecè vnitum: Quod enim semel est assumptum, nunquam est dimissum, vt ex Damasceno docent omnes Doctores.

Responsio
Henrici

Henricus autem Quodl. 13. quæst. 5. supra respondet, Verbum non mansisse vnitum corpori, propter ipsum corpus, sed propter animam, quæ corpori erat reuinienda, & ideo corpus non fuisse per se assumptibile, sed solum propter animam.

Resoluitur.

Sed contrà. Parum refert quo fine Verbum assumpsit corpus: hoc enim tantummodò potest iuuare ad maiorem decentiam & congruentiam assumptionis; non autem facit ipsam naturam capacem assumptionis: quia res prius in se est apta assumi, quàm possit ad talem vel talem finem assumi.

Probatur Tertio, Quia Verbum fuit hypostaticè vnitum sanguini, & alijs humoribus sanguini mixtis, vt statim dicemus: qui tamen nec animati sunt, nec animæ capaces.

Probatur Quarto, Omnis natura substantialis est capax subsistentiæ: & in Verbo est sufficiens vis ad terminandam & sustentandam quamuis naturam, & ad eius subsistentiam supplendam. Sed contra hanc nostram sententiam à quibusdam

Soluuntur
Obiectio-
nes.

Obijcitur Primo, Illud compositum ex natura irrationali & Verbo, non esset persona; quod repugnat dignitati Verbi. Respondeo, etsi non sit persona, eò quòd persona determinet naturam rationalem: tamen erit hypostasis, quod nullam includit imperfectionem; nam solum est quid communius quàm persona.

Hoc compositum esset
hypostasis.

6

Obijcitur Secundo, Natura irrationalis non potest eleuari ad operationes diuinas; id est, ad cognitionem & amorem Dei: ergo neque ad esse diuinum: quia esse, est propter operationem. Et Confirmatur, quia vnio cum Deo per operationem, est inferior vnione hypostaticâ: ergo cum creatura irrationalis non possit eleuari ad vnionem per operationem, quæ est inferior, neque etiam poterit ad vnionem hypostaticam, quæ est superior.

Quomodo
natura ir-
rationalis
possit ele-
uari ad esse
diuinum.

Respondeo, Natura irrationalis non potest eleuari ad esse diuinum, ita vt ipsa habeat esse diuinum, quo ipsa existat, & sit entitas actualis; potest tamè eleuari ad subsistentiam diuinam, vt per eam subsistat. Nec ideo debet habere operationes diuinas; quia operationes sunt posteriores vnione hypostaticâ: postetque Deus assumere naturam humanam non eleuatam ad vllam operationem supernaturalem. Quod autem dicitur, *Esse, est propter operari*, intelligendum est de esse nature: hoc enim datur supposito, vt habeat operationes illius nature. Sic supposito diuino datum est esse nature humana, vt habeat illius nature operationes: esse autem subsistentia non communicatur alteri nature, vt ipsa habeat operationes illius suppositi proprias; sed vt subsistat in illo supposito, & vt illud suppositum habeat operationes illi nature proprias. Ad Confirmationem, Respondeo; Vnio cum Deo per operationem, & vnio hypostatica, sunt diuersi generis. Hinc fieri potest, vt id quod est præstantius, conueniat alicui, cui non potest conuenire id, quod est minus præstans. Sicut intelligere conuenit homini, non tamen volare: anima est capax gratiæ, non tamen coloris. Et sic natura irrationalis potest esse capax vnionis hypostaticæ, quamuis non sit capax vnionis cum Deo per operationem. Ratio est, quia vnio

Id quod est
præstantius,
conuenire
potest alicui,
cui non
potest conuenire,
quod est
minus præ-
stans.

hypostatica fit per hoc, quod natura apta subsistere, recipiat subsistentiam diuinam, ipsa nihil cooperante: vnde capacitas ad hanc vnionem, oritur ex communi ratione nature substantialis. Vnio autem per operationem fit per actus vitales, scilicet cognitionem & amorem, qui debent manare à vitali formâ. Vnde ad hanc vnionem natura non tantum concurrat patiendo, sed etiam agendo per formam & potentias vitales, scilicet intellectum & voluntatem; quod soli nature rationali conuenit.

Obijcitur Tertio, Id quod per se est indecorum, & repugnans prudentiæ, nullo modo potest fieri à Deo: atqui Deum assumere naturam rationis expertem, est per se indecorum, & prudentiæ repugnans: ergo &c.

Respondeo, Negando minorem; quia non est absolutè contra decorum, vel prudentiam; sed nobis ita videtur, qui idoneas causas non videmus; Deo tamen non desunt rationes, ob quas decorè & prudenter id possit facere. Cum enim nulla creatura, quantumuis videatur vilis, sit mala; nihil absolutè se indignum Deus patietur, si ob causas sibi notas illam assumat. Confirmatur ex Tertull. lib. de carne Christi contra Marcionem: *Si fuerit de lupâ, aut fœ, aut vaccâ prodire voluisset, & fœ, aut pecoris corpore indutus, regnum celorum predicaret; aus opinor censura illi præscriberet. Sit stultum, si de nostro sensu iudicemus: at, quæ stulta sunt mundi, elegit Deus. Et infra, ait: Penes sapientes sæculi facilius creditur Iupiter taurus factus aut cygnus; quàm Christus homo, penes Marcionem.*

Non est ita
per se in-
decorum.

D V B I V M. II.

Vtrum partes nature, scilicet materia & forma possint assumi?

Respondeo, posse. De forma, patet in triduo mortis, nam anima separata à corpore, manet vnita diuinitati. De materia nuda dubitatur. Quidam putant non posse eam assumi, quia non potest nuda conseruari. Sed cum hoc fundamentum falsum sit, dicendum est eam posse assumi, cum possit conseruari. Pari modo potest assumere materiam formæ vnitam, nõ assumptâ formâ: quo modo quidam dicunt in triduo mortis vnitam fuisse diuinitati materiam, sine cadaueris formâ, quam materiæ tribuunt.

8
affirmatur
de nuda
forma &
materia.

De forma autem materiali, qualis est forma solis, elementorum, atque ad eò omnium rerum corporearum infra hominem, dubitari potest. Videtur enim non posse assumi; quia hæc forma est veluti in hærens, ac proinde subsistentiæ incapax. Sed longè probabilius est, quamuis formam substantialem assumi posse, siue in materiâ existat, siue extra materiam diuinitus conseruetur. Ratio est, quia talis forma est substantia quædam suam habens subsistentiam ad genus substantiæ pertinentem, licet partialem: ergo Deus posset illum modum subsistendi supplere, sibi vniendo & in se sustentando illam formam. Simili modo posset vniri formæ existenti in materia, non assumptâ tamen materiâ, quia diuersas subsistentias partiales habet.

9
Item de
forma ma-
teriali.

D V B.